

Dansk operasucces i Østrig

Opera

Af JOHN CHRISTIANSEN

Landestheater Innsbruck
LA SONNAMBULA
Bellinis Søvngængersken
Næste opførelser 11. og
13.2. samt 2. og 11.3.

■ Den danske operaenklave i Innsbruck fører sig fint frem. Således har bassen Johannes Marnow netop fået flotte presseanmeldelser som Nick Shadow i Stravinskij's "The Rake's Progress".

Bellini's "La Sonnambula" eller "Søvngængersken" byder på flere danskersucces'er. Bellini's vidunderlige opera er endnu sjældnere at finde på repertoiret, selvom Bellini sammen med de andre store bel canto opera-komponister Donizetti og Rossini synes at ride på en bølge af fornynet interesse.

Danskere i Bellini

Bellini-opførelsen er med dirigenten Niels Muus, tenoren Peter Grønlund og bassen Ronnie Johansen, som ganske vist kommer fra Norge, men som er ud-dannet på Operaakademiet i København.

Når "Søvngængersken" opføres så sjældent, skyldes det også, at titelpartiet kræver en sopran, som kan synge flydende koloraturer og samtidig give dem et dramatisk indhold. Og den slags er sjældne. I Innsbruck har de den japanske Akiko Nakajima, og hun er fremragende til det hele, moden til langt større scener.

Akiko Nakajima synger naturligvis også andre ste-

Foto: Fotos: TIROLER LANDESTHEATER INNSBRUCK

Den japanske koloratursopran Akiko Nakajima er en ny stor stjerne på vej

der. Når man i Innsbruck kan have en så relativ fornem sangerstab, skyldes det, at man lægger spilleplanen, så sangerne har mulighed for også at have an-

dre engagementer ved siden af.

Det mulige repertoire

Den høje standard i Innsbruck skyldes også, at re-

pertoiret tager hensyn til sangernes specielle formåen, mens man på mange provinsscener i Tyskland først bestemmer repertoiret og derpå presser de ansatte sangere ind i rollerne.

Sådan nyder også de danske sangere i Innsbruck både at kunne rejse ud og hjemme at få roller, som passer til deres stemmer.

Peter Grønlund har således sunget i Donizettis "Regimentets datter" (med et højt F) og nu i "Søvngængersken", hvor han nojes med et højt Es, som ikke er noget problem for ham. Peter Grønlund har udviklet en stor sikkerhed i dette høje register, som så få tenorer behersker, og han synger det her i det relativt lille teater med en næsten forførende smuk klang og megen musikalitet.

Sommerkoncert i Tivoli

Det vil man få at høre til sommer, når Akiko Nakajima og Peter Grønlund synger uddrag fra bel canto repertoiret med Niels Muus som dirigent på en koncert i Tivolis koncertsal den 26. august.

Ronnie Johansen er også efterspurgt af store scener som for eksempel Covent Garden i London, men han tager karrieren bevidst roligt, så stemmens udvikling kan følge med dramatisk mere krævende partier på større scener uden at blive for tidligt nedslidt. Hans grev Rodolfo klang varmt og fyldigt, og også han fraserede melodilinjerne dejligt musikalsk.

Dirigentens kunnen

Det er nok dirigenten Niels Muus, som har en del

Akiko Nakajima og Peter Grønlund i et snelandskab, som er inspireret af maleren Giovanni Segantini

af æren herfor. Hans sans for dette ældre, halvglemt italienske repertoire er lige så stor som hans kærlighed til det. Han forstår at lade musikken ånde i brede buer med den rette intensitet. Sådan skal Bellini spilles. Heldigvis fulgte orkestret hans intentioner forbavsende godt.

Men "La Sonnambula" kræver også en scenisk dramatisk stærk og moderne fremførelse. Den unge Kirsten Harms, som tidligere har sat "Lohengrin" op så tæt på som i Kiel, har klaret det overbevisende.

Selvom scenebilledet i al sin enkelhed ikke kan have kostet mange Schillings, virker det. Bernd Damovsky, har ladet sig inspirere af italieneren Giovanni Seganti-

nis nøgne, vinterkolde malerier med et forvredent træ som hovedmotiv. På et af dem, som hænger på Belvedere i Wien, søger en mor døden i dets grene. På samme måde sidder Anina i træet, da sluttæppet falder i Innsbruck.

Ny, stærk slutning

Hemed har operaens slutning fået en ny drejning, som virker både stærk og logisk. Handlingen går i meget korte træk ud på, at den vordende brud, Anina, er blevet set i grevens soveværelse, og selvom denne forsikrer, at pige er uskyldig, tror hendes kæreste Elvino ikke på hende. Først da alle ser ser Anina gå i søvne endnu engang, forstår de.

Normalt slutter operaen med de elskendes lykkelige genforening, men her fører Aninas øvngængersang over i vanviddet, hvilket er i overensstemmelse med musikkens karakter. Denne opførelse slutter som et spørgsmålstegn. Er Anina, da hun er blevet vraged på grund af sin elskedes manglende tiltro til hende, nætterud i sindets kroge, hvorfra hun ikke kan vende tilbage?

Men det er blot den stærke slutning på en farvebingtinget operascenesættelse af en kvalitet, som man sjældent oplever det selv på de store scener.

Den forestilling må vi have til Danmark.